

Bilag.

FINANSMINISTERIET

Departementet for Told- og Forbrugsafgifter.

Den 19. maj 1970.

Under debatten i folketinget i forbindelse med 1. behandling af forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven. (Renter ved for sen indbetaling af afgift) rejste medlem af folketinget hr. Henry Grünbaum spørgsmål om, hvorvidt den foreslåede forhøjelse fra $\frac{3}{4}$ til 1 pct. af renten ved for sen indbetaling af afgift burde suppleres med en bestemmelse om straf. Han henviste i denne forbindelse til, at kildeskatteloven indeholder bestemmelser om straf for ikke rettidig indbetaling af kildeskat.

I denne anledning skal jeg oplyse følgende:

Efter både kildeskatteloven og merværdiafgiftsloven skal der ved for sen indbetaling af henholdsvis kildeskat og merværdiafgift betales renter til statskassen af de skyldige beløb. Endvidere kan de ikke rettidigt indbetalte skatte- eller afgiftsbeløb inddrives ved udpantning.

Disse regler er for kildeskattelovens vedkommende i § 74, stk. 1, pkt. 2, suppleret med en bestemmelse om, at den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed undlader at indbetale *indeholdte* skattebeløb i rette tid, straffes med bøde. Er forholdet begået med forsæt til at unddrage det offentlige skat, eller foreligger der i øvrigt skærpende omstændigheder, f. eks. gentagelsestilfælde, kan straffen efter bestemmelsens stk. 2 stige til hæfte eller fængsel indtil 2 år.

Når der i kildeskatteloven blev indsat en bestemmelse om straf for den, der undlader at indbetale *indeholdte* kildeskattebeløb rettidigt, hænger dette sammen med, at den *indeholdelsespligtige* forbrug af *indeholdte* beløb for at skaffe sig uberettiget vinding muligvis kan henføres under straffelovens bestemmelse om pengeunderslæb. Uanset at forbruget af *indeholdte* beløb kan være nært beslægtet med underslæb, fandt man det af

principielle grunde rigtigst at undlade at anvende straffelovens underslæbsbestemmelse. Ud fra såvel lovtekniske som praktiske hensyn blev det anset for en fordel, at der i selve kildeskatteloven så vidt muligt på udtømmende måde blev gjort op med strafansvaret.

Merværdiafgiftsloven indeholder ikke en tilsvarende straffebestemmelse, bl. a. fordi de merværdiafgiftspligtige undladelser af at indbetale merværdiafgift i rette tid næppe på samme måde vil kunne karakteriseres som et underslæbslignende forhold.

For kildeskattens vedkommende er der tale om, at indeholdelsespligtige undlader at indbetale *indeholdte* skattebeløb. Det vil sige skattebeløb, som det i og for sig „påhviler“ de i virksomheden ansatte at betale af de udbetalte lønninger, men som den indeholdelsespligtige på arbejdernes og funktionærernes vegne „opbevarer“ indtil indbetalingsfristens udløb. Der er altså tale om „betroede midler“.

Dette er ikke tilfældet efter merværdiafgiftsloven. Her påhviler afgiftspligten direkte virksomheden selv og ikke dens kunder. Virksomheden har således ikke her mulighed for at „disponere over midler (afgift), der er den betroet af kunderne“. Der er ikke „betroet“ virksomheden nogen afgift. Efter merværdiafgiftsloven opgøres virksomhedernes afgiftspligtige omsætning i en afgiftsperiode som den samlede afgiftspligtige værdi for de i perioden foretagne leverancer af varer og afgiftspligtige ydelser. Afgiften af periodens omsætning skal (for byerhvervenes vedkommende) indbetales senest 1 måned 20 dage efter afgiftsperiodens udløb. Virksomhederne skal således ved afgiftsperiodens udløb indbetale afgift af den fulde værdi af periodens leverancer, uanset om